

brauwen! De Amsterdamsche botmuilen van de Oude Kamer houden hem voor een reus, ja! om zijn statig bakkes, voor een wijs man!.... Maar, Madalena! wat moeit ons die weersoordige Rodenburgh! Laten wij den draad van ons vorig propoost afhaspelen...."

— „Eilieve, Bredero! Gun mij de pais! 't Is nu geen tijd voor serieuze besognes. En aanstonds komt neve Van der Voort met de narresleê.... Dan behoor ik de eere van zijn gezelschap niet te versmaden!"

Bredero liet eensklaps hare handen los. Zij wankelde door de onverwachte, snelle beweging. Reeds boog ze zich te veel voorover, maar sneller dan de gedachte had hij haar opgevangen, en moest door de vaart, die zijn schaatsslag nam, haar wel vast in zijne armen klemmen. Een naamloos gevoel van bovenaardsche zaligheid doortintelde hem voor enkele sekonden. De hemelsche gestalte lag aan zijn hart, het schoone hoofd raakte zijn schouder met afgewenden blik en halfgesloten oogen. Geen zweem van oneerbiedige begeerte ontrustte zijn hart. Zoodra het evenwicht hersteld was, reed hij met den linkerarm om hare leest een oogenblik rustig verder, wachtend tot zij beiden hunne ontroering konden beheerschen.

— „Madalena! Je wilt mijn dood, peins ik. Mij nu te verlaten voor neve Van der Voort, voor den bruinen Brabander...."

— „Hoe nu? Is de winter al aan zijn eind? Wij rijden niet voor 't lest!"

— „Och, Madalena! Mijn hart ontzinkt mij! Wanneer kom-je terug? Morgen de klokke één?"

— „Morgen niet. 't Is Nieuw-jaarsmorgen! De vrienden komen ten onzent! Maar overmorgen!"

— „Dinsdag? De klokke één?"

— „Zoo 't weer ons dient, ja!"

Plotseling begon het paar sneller te rijden. Er rinkelden van verre de bellen van eene narreslede. Bredero zag om, en ontdekte paard en slede komende van Ouwerkerk naar de stad. Het scheen of zijne voeten vleugelen aanschooten, zoo schielijk repte hij zich vooruit. Met gierende vaart, duizelingwekkend snel stoven beiden door de paren, die hen van de stadszijde te gemoet kwamen. Madalena wankelde, en slaakte een kreet van angst. Oogenblikkelijk matigde Gerbrand zijne vaart, glimlachend haar ondersteunend. Maar de narreslede had met niet mindere snelheid gereden ter zijde van de baan der schaatsenrijders. In weinige sekonden haalde het paard hen in. Isaäck van der Voort hield de teugels van een prachtig zwart ros, ter zijde stond op de nar, bijna in zijn mantel begraven, de Ridder Rodenburgh.

Bredero heeft later aan dit oogenblik met bitter verdriet gedacht. Nauwkeurig wist hij het zich niet meer te herinneren. Er werd gesproken, beleefd, heusch, kalm. Madalena's zilveren lach klonk door de fijne winterlucht. Van der Voort hielp haar eerbiedig en handig in de slede. Toen zag zij naar Bredero om....

Uit zijn oog, uit heel zijn gelaat, sprak eene bittere klacht. Zij wuifde